

АРМІЯ INFORM

дайджест

СУЧАСНА ТАКТИКА АРТИ:

працюємо
за новими
сценаріями

6 стор.

ДАЙДЖЕСТ
ІНФОРМАЦІЙНОГО
АГЕНТСТВА

Адреса:
м. Київ,

вул. Князів Острозьких,
буд. 45/1, корп. 33.

armyinform.com.ua

press@armyinform.com.ua

fb.com/armiyainform

@army_inform

@armyinformcomua

+38 (044) 285-70-33

Начальник
Інформаційного агентства
Віталій САРАНЦЕВ

Віддруковано
ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ»,
вул. Марка Вовчка, 12/14,
м. Київ, 04073.
Зам. №90982
Наклад: 35 000 прим.

Зміст

Українські танкісти вже «приборкали» Leopard 1 A5.....	4
Сучасна тактика арти: працюємо за новими сценаріями.....	6
На позиції обіди доставляють у режимі STEALTH.....	8
Пільга на оплату «комуналки»: що робити, коли живеш в орендованому житлі.....	10
Якими є норми речового забезпечення військовослужбовців, мобілізованих під час особливого періоду	12
Військові травматологи рятують руки пораним воїнам за допомогою 3D-технологій.....	14
російський чорноморський флот буде лише підводним.....	16
Засоби індивідуального захисту: сучасні та високоякісні шоломи, які поставлені на забезпечення в ЗСУ.....	18
Дистанційно-керований бойовий модуль «Шабля» допущено до експлуатації.....	19
Чим відрізняється «модернізований» Shahed-136 від старого «мопеда».....	20
Українські воїни знищили важливу та рідкісну ціль.....	21
Той, хто перетворив добровольців на Легіон: командант Михайло Галушинський.....	22
30 війн із Заклятим сусідом. Як мазепинці Україну в Північній війні відстоювали.....	24
росіяни й досі намагаються десь викопати своє коріння – Володимир Балух.....	26
«Тоді казав – готуйтеся, це буде другий Грозний або Алеппо»: режисер стрічки «20 днів у Маріуполі» Мстислав Чернов.....	28
росіяни досі не зрозуміли, чому потерпають від війни.....	30
Мундири в крові. Він спалив Київ, але це його не врятувало.....	32
Кросворд.....	34
На дозвіллі.....	35

Саме український героїзм визначає, як ця війна завершиться

«Кожного тижня незмінно ініціатива в руках наших воїнів, за Україною. Саме український героїзм визначає, як ця війна завершиться. Маємо всі про це пам'ятати», – Президент України Володимир Зеленський.

Українські танкісти вже «приборкали» Leopard 1 A5

БОЙОВІ ТАНКИ «ЛЕОПАРД», НА ЯКІ ТАК ОЧІКУВАЛИ ЗАХИСНИКИ УКРАЇНИ, ВЖЕ ПРИБУЛИ ДО НАШИХ ТАНКІСТІВ І ВОНИ ГОТОВІ ЗНИЩУВАТИ ПРОТИВНИКА. ЕКСКЛЮЗИВНО ДЛЯ АРМІЯІNFORM ТАНКОВИЙ ЕКІПАЖ РОЗПОВІВ ПРО ТЕ, ЯК НАВЧАЛИСЯ ПРАЦЮВАТИ НА ЦИХ ТАНКАХ, ПРО ПЕРЕВАГИ «ЛЕОПАРДІВ» НАД РАДЯНСЬКИМИ ЗРАЗКАМИ ТЕХНІКИ ТА ПРО ЕФЕКТИВНІСТЬ ВЕДЕННЯ ВОГНЮ НА НІМЕЦЬКІЙ ТЕХНІЦІ.

— Головне, що варто знати про Leopard 1 A5 – це машина, яка поєднує в собі німецьку педантичність та англійську якість, – говорить командир танкового взводу Віталій і продовжує. – Ця техніка побувала у багатьох гарячих точках і добре проявила себе під час ведення бойових дій. Машина оснащена нарізною гарматою, що дозволяє влучно потрапляти в ціль навіть на відстані п'яти-шести кілометрів. Крім цього, система управління вогнем, дальність польоту та кучність стрільби просто вражають. Завдяки тому, що танк оснащений гумовими подушками на гусеницях, можна спокійно «бігати» на «Леопарді» навіть по асфальтованій дорозі й розвивати швидкість до 75 км/год. Ми з побратимами жартوما кажемо, що ніби на новій іномарці їдемо.

Віталій

За словами командира взводу Віталія, наші танкісти можуть застосувати усі сучасні види боеприпасів: осколково-фугасні, підкаліберні, кумулятивні та картечні.

– Найбільш бажані для нас снаряди – бронебійно-фугасні, вони влучають за

принципом ударного ядра. Заряд у них являє собою пластичну рідину, яка після влучання у ціль розплескується і детонує завдяки спеціальним піддривникам. Тобто, якщо у нас будуть і такі снаряди, то ми зможемо дуже швидко і влучно відпрацювати по ворожих цілях так, що противник навіть не встигне схаменутися, як ми вже будемо повертатися у зону очікування, – наголошує десантник.

Однією з відмінностей є сам склад танкового екіпажу, адже на радянських зразках техніки танковий екіпаж налічує трьох захисників, а на «Леопарді» вже чотири.

– Коли ми тільки прибули на навчання, нам було доволі дивно і незвично, що, крім командира танка, навідника та механіка-водія, є ще заряджаючий. Пізніше ми зрозуміли, що це доволі практично, адже навіть у критичний момент четвертий член екіпажу завжди на зв'язку і зможе допомогти, а в реаліях сучасної війни це дуже важливо, – додає Віталій.

Після успішного відпрацювання по цілях та комплексного маневрування про свою роботу розповідає заряджаючий танка Сергій.

– «Леопард» недаремно дістав свою назву на честь одного з найшвид-

ших звірів на нашій планеті. Ми, як ті, хто «приборкали» цю техніку, повинні теж бути вправними та швидкими. Моя робота полягає в тому, щоб швидко зарядити снаряд, обрати тип боеприпасу, перед запуском системи увімкнути гідравліку, розчепирити башту та дати дозвіл на вогонь. Крім цього, я повинен стежити за стволами, змащувати їх та періодично змінювати після певної кількості пострілів. Також обслуговую кулемет M73, який може кріпитися біля місця командира танка, – говорить танкіст Сергій.

Навідник танка Олексій каже, що для нього навчання на «Леопардах» не було важким, адже кожен з його побра-

Найбільш бажані для нас снаряди – бронебійно-фугасні, вони влучають за принципом ударного ядра

тимів вмотивований та постійно читає багато літератури за своїм напрямом діяльності, щоб покращувати знання, які надалі вони зможуть використовувати на полі бою.

Командир танкового взводу Віталій наголошує, що будь-яка машина буде гарно працювати в руках вмотивованих людей, адже більшість танкістів, які працюють на німецьких танках, – добровольці, які готові докласти всіх зусиль для якнайшвидшої Перемоги.

СУЧАСНА ТАКТИКА АРТИ: працюємо за новими сценаріями

ПЕРИФРАЗ СТАРОДАВНЬОЇ ФОРМУЛИ ДИНАСТИЧНОЇ СПАДКОЄМНОСТІ ВІНЦЕНОСНИХ ДИНАСТІЙ «АРТИЛЕРІЯ ВМЕРЛА?! НЕХАЙ ЖИВЕ АРТИЛЕРІЯ!» ЧУДОВО ІЛЮСТРУЄ МАЙЖЕ ОДНОМОМЕНТНУ (ЯК НА ІСТОРИЧНИЙ ПРОЦЕС В ЦІЛОМУ) ЗМІНУ ОЦІНОК ТАКТИКИ ДІЙ АРТИ, ЯКІ ВИНИКЛИ І МАЙЖЕ УКОРИНИЛИСЯ У ВОЄННО-ЕКСПЕРТНОМУ СЕРЕДОВИЩІ ПОЧАТКУ ХХІ СТОРІЧЧЯ.

Рік широкомасштабної російсько-української війни безапеляційно спростував припущення про неактуальність залучення артилерії до бойових дій у новому тисячолітті. В умовах значної переваги російської авіації в повітрі та насиченості лінії зіткнення ворожими системами ППО, прикриття дій українських сухопутних бригад здійснюється, головню, вогнем артилерії. Мається на увазі, що великих втрат живій силі та броньованому озброєнню противника завдано саме артилерією, і це вимагає від військового керівництва Сил оборони постійного нарощування спроможностей для задавлення та ефективного знищення російських артилерійських систем.

Аналізуючи, що називається, «по гарячих слідах», перебіг масштабної війни в умовах ХХІ сторіччя, слід відзначити, що для придушення наступу

загарбника, що значно переважає за чисельністю, буквально з перших боїв 24 лютого 2022 року, ЗСУ вдалися до прогресивних тактик, зокрема застосували цілком нові, сучасні принципи ведення артилерійського бою.

По-перше, гаубиці почали працювати поодиночі, а не у складі батареї, коли всі артилерійські системи розгорнуті в тісному порядку по одній лінії. Хоча ведення вогню батареї з однієї позиції набагато простіше організувати через те, що наведення розраховується тільки на одну гармату, – в цьому випадку вся батарея стає основною мішенню для контрбатареїних засобів супротивника.

У разі використання розрахунків батареї окремо – ситуація зворотна: організувати стрільбу складніше, адже всі розрахунки стрільби індивідуальні.

Тобто таке застосування артилерії вимагає значно вищого рівня підготовки навідників і командирів гармат.

По-друге, спостерігається помітна мінімізація часу на зайняття позиції, виконання вогневого завдання і відхід з позиції.

Усе це дозволяє повною мірою використовувати тактику, коли гармати постійно маневрують, розгортаються, здійснюють серію пострілів і знову змінюють позиції. І в порівнянні з радянською концептологією, коли артилерійські системи стоять, не змінюючи своїх позицій у цілих батареях, це зовсім інший рівень, який вимагає в разі більшого професіоналізму і підготовки.

Проте, застосовані тактики себе сповна виправдовують на тактичному рівні. Для контрбатареїної ж боротьби, особливо для знешкодження численних РСЗВ, які росія застосовує для створення вогневого валу, потрібне не просто мобільне, а й далекобійне озброєння.

Під час брифінгу в Пентагоні 20 липня 2022 року голова Об'єднаного комітету начальників штабів США генерал Марк Міллі підтвердив, що росія не знищила жодного HIMARS M142, наданого Україні. Генерал також підтвердив, що українські військові дуже ефективно використовували їх проти росії.

HIMARS дійсно є складною ціллю для сьогоdnішніх російських військових, насамперед завдяки веденню точного вогню в недосяжності для більшо-

сті ворожій артилерії і завдяки більшій, ніж у підрозділів з причіпними гаубицями або самохідними гусеничними установками, мобільністю і швидкістю розгортання-згортання.

Завдяки присутності далекобійної артилерії війська росії вимушені обирати – або розташовувати склади в зоні ураження, або розташовувати свої склади далеко від фронту за межами небезпечного ефективного діапазону роботи української тактичної артилерії. Але відтягуючи їх від лінії фронту, росія сильно ускладнює свою і без того дуже проблемну логістику.

А якщо Україна нарешті буде забезпечена ракетами **АТАСМС** (дальність дії 300 км), ситуація стане ще складнішою для росії, адже тоді Сили оборони

Якщо Україна буде забезпечена ракетами АТАСМС (дальність дії 300 км), ситуація стане ще складнішою для росії, адже тоді Сили оборони матимуть можливість на ураження легітимних військових цілей у тимчасово окупованому українському Криму

матимуть можливість на ураження легітимних військових цілей у тимчасово окупованому українському Криму.

Основоположним фактором ренесансу сучасної артилерії є

удосконалення тактики «стріляй і тікай», завдяки якій за останні місяці, попри значні зусилля противника, оборона росії проти високомобільної далекобійної артилерії не була ефективною. Також слід урахувати технологічний фактор, адже техніка радянських зразків, яка переважає у ЗС РФ, значно відстає від озброєння, наданого нашими партнерами Силам оборони України. Наприклад, ті ж таки системи HIMARS.

Отже – нехай живе артилерія! Усіх калібрів – великих і маленьких!

На позиції обіди доставляють у режимі STEALTH

УСПІШНЕ ВИКОНАННЯ БОЙОВИХ ЗАВДАНЬ ПОТРЕБУЄ КОМПЛЕКСНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ. А ЩОБ ЩЕ ВПРАВНІШЕ НИЩИТИ ОКУПАНТА, ЗАХИСНИКАМ ПОТРІБНО ЩОДНЯ ОТРИМУВАТИ ПОВНОЦІННЕ ХАРЧУВАННЯ. КОРЕСПОНДЕНТ АРМІЯINFORM ДІЗНАВСЯ, ЧИМ ГОДУЮТЬ АРТИЛЕРИСТІВ БРИГАДИ ІМЕНІ ГЕНЕРАЛ-ХОРУНЖОГО ОЛЕКСІЯ АЛМАЗОВА НА ПЕРЕДОВІЙ ТА ПРО ОСОБЛИВОСТІ ТРАНСПОРТУВАННЯ ДО РОЗРАХУНКІВ ГАРМАТ БЕЗПОСЕРЕДНЬО НА БОЙОВІ ПОЗИЦІЇ.

Гаряча перша страва, м'ясо чи риба, овочеві салати та смаколики. Так харчуються наші захисники на передовій. Щоправда, найважче – це підвезти страви на позиції під обстрілами та ще й «по-тихому», щоб не видати ворогові розташування наших військових.

Сергій, що куховарить для бійців, служить з 2017 року. За словами військового, місцеві жителі також їм допомагають: на свята пригощають варениками, пиріжками чи голубцями, тими стравами, які в умовах війни військові готувати не можуть через брак часу чи просто фізичного ресурсу

– Сьогодні у хлопців буде бульйон курячий, каша гречана, м'ясо тушкова-

Кухар Сергій

не. І салат зі свіжих овочів, – завершуючи приготування розповів кухар.

Харчування в бойових частинах відіграє чималу роль: на столі щодня обов'язково м'ясо, риба, фрукти та овочі. Навіть солодощі та протеїнові

батончики. Готують страви в одному із населених пунктів неподалік лінії фронту. Далі на спеціальному транспорті підвозять військовим на вогневі позиції.

«Турман»

– Усе в режимі «стелс»: заїхали швидко, хлопцям віддали, забрали порожню тару, поїхали. Все, щоб менше створювати хаосу, руху техніки біля вогневих позицій, – поділився військовий Сергій на псевдо «Турман». – Бувало й таке, що маршрут запла-

нований на день один, а вночі напарник іде і все змінюється. Тож, коли я вранці заступив, то вже не знаю, куди їхати. Інколи, щоб нагодувати побратимів, доводиться долати кілометри, наздоганяючи розрахунок, який змінив позицію. Але то таке, така робота у кожного.

Через обстріли автівки можуть заплановано змінювати маршрут, бо змінюються позиції наших воїнів, затримуватися на дві-три години в більш-менш тихому місці, повертаючись на базу, часто забирають поранених у більш безпечне місце.

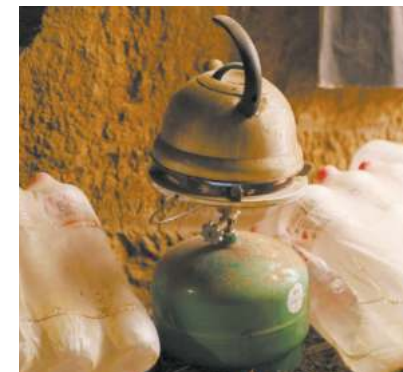
– Таке буває, що по кілька діб катаємось. Тяжко інколи, звичайно, але

ми прийшли для цього, щоб робити цю справу, робити свій внесок у наближення перемоги, – каже захисник.

Сергій – водій зі стажем. Сам з міста Очаків. У перший день широкомасштабного вторгнення вирішив залишити власний бізнес і стати на захист держави.

– На своїх машинах, з власної ініціативи куплених, доставляємо хлопцям їжу. Щоб вони не були голодні й могли виконувати бойові завдання. Зараз ми направляємося на одну з вогневих позицій, – дорогою розповідає «Турман». – Недооцінювати противника ми не можемо. Вони теж слідкують за кожним рухом. Іноді буває таке, що ти хочеш заїхати, але не можеш через безпілотної, або ти починаєш рух на заїзд на позицію, починається обстріл і тобі примусово доводиться або розвернутися, або вже ризикувати своїм життям.

Поки кухарі готували і підвозили обід, наші гармаші встигли накрити позиції окупантів, знищивши техніку ворога. Тож, гарячий обід буде поданий вчасно.

Пільга на оплату «комуналки»: що робити, коли живеш в орендованому житлі

Згідно із статтею 12 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» держава гарантує право на знижку з оплати житлово-комунальних послуг учасникам бойових дій, особам з інвалідністю внаслідок війни, членам сімей загиблих захисників і захисниць. Проте, в умовах широкомасштабної війни, коли мільйони наших співгромадян покинули свої домівки, трапляються нестандартні ситуації, які дезорієнтують пільговиків й ускладнюють отримання належної державної підтримки. Про алгоритм дій стосовно реалізації пільги на оплату житлово-комунальних послуг учасникам бойових дій ідеться в роз'ясненні ГО «Юридична сотня».

Чи можна скористатися пільгами на оплату житлово-комунальних послуг, якщо пільговик не має у власності житлового приміщення і проживає, наприклад, у квартирі дружини або орендованому житлі, чи в гуртожитку?

Пільга надається незалежно від форми власності й виду житла. Тобто, головне, щоб особа мала право на от-

римання такого виду пільги і щоб особа проживала в житлі, щодо якого хоче отримувати пільгу.

*Закон України
«Про статус
ветеранів війни,
гарантії їх соціального
захисту»*

За умовчанням така пільга нараховується за місцем реєстрації пільговика. Але трапляються випадки, коли особа не проживає за місцем реєстрації. Наприклад, якщо місце реєстрації особи, яка має право на пільги, залишилось на тимчасово окупованій території, або ж її власне житло зруйновано чи людина просто має бажання отримувати пільги за фактичним місцем проживання. В кожному такому випадку слід звертатися до Пенсійного фонду, у ЦНАП, або до органу місцевого самоврядування. Для цього слід підготувати і надати у зазначені установи наступні документи:

- заяву про внесення відомостей до Єдиного Державного автоматизованого реєстру осіб, які мають право на пільги;
- заяву про надання пільг на оплату житлово-комунальних послуг (придбання твердого палива, скрапленого газу);
- паспорт громадянина України;
- документи, які підтверджують право на таку пільгу;
- обліковий номер реєстраційної картки платника податків.

Також треба надати документи, які підтверджують фактичне місце проживання.

Залежно від конкретної ситуації це можуть бути, наприклад:

- довідка про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи, якщо особа має такий статус;
- договір оренди житла;
- довідка про сплату житлово-комунальних послуг за іншою, відмінною від місця реєстрації адресою.

Якщо немає можливості надати згадані документи для підтвердження фактичного місця проживання, можна надати акт обстеження матеріально-побутових умов домогосподарства за фактичним місцем проживання особи, яка має право на пільгу.

Такий акт складає уповноважена посадова особа виконавчого органу сільської, селищної, міської ради відповідної територіальної громади.

ЩО РОБИТИ, КОЛИ ПІЛЬГА «НЕ ПРАЦЮЄ»

Виникають також випадки, коли особа впевнена, що вона має право на пільги, та коли вона звертається до відповідного органу Пенсійного фонду України, чи до ЦНАПу із заявами і документами, які підтверджують це право, з якихось причин пільги на оплату житлово-комунальних послуг особі не надходять. В такому випадку слід з'ясувати, з яких причин кошти не надходять. Тому варто від органу Пенсійного фонду за місцем реєстрації або за місцем фактичного проживання вимагати письмову відповідь, чому кошти на оплату послуг не нараховуються із зазначенням чітких причин відмови у наданні пільги.

Найчастіше подібні випадки трапляються через те, що під час подання заяви про отримання пільги не було надано повного переліку необхідних документів. Внаслідок було неможливо визначити, за якою адресою мешкає пільговик, або ж не було встановлено, на яку кількість осіб слід нараховувати пільгу.

Якими є НОРМИ РЕЧОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ військовослужбовців, мобілізованих під час особливого періоду

**РОЗ'ЯСНЕННЯ НАДАЛИ ФАХІВЦІ ТИЛУ
КОМАНДУВАННЯ СИЛ ЛОГІСТИКИ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ**

ПРО НОРМУ № 1

В отриманому роз'ясненні щодо норм речового забезпечення військовослужбовців, мобілізованих під час особливого періоду, зазначається наступне:

«Відповідно до вимог Інструкції про організацію речового забезпечення військовослужбовців Збройних Сил України в мирний час та особливий період (далі – Інструкція), затвердженої наказом Міністерства оборони України від 29.04.2016 року № 232 «Про речове забезпечення військовослужбовців Збройних Сил України та Державної спеціальної служби транспорту»: військовослужбовці Збройних Сил України всіх категорій, у разі запровадження правового режиму воєнного стану на всій території держави, забезпечуються речовим майном згідно з нормою № 1 (Бойовий єдиний комплект) на строки, встановлені для 5-ї категорії військовослужбовців».

ПРО 5-ТУ КАТЕГОРІЮ

Зауважимо, що згідно із пунктом 11 розділу I згаданої Інструкції, до 5-ї категорії належать «військовозобов'язані, мобілізовані під час особливого періоду, особи, які підписали короткостроковий контракт під час особливого періоду, та особи, які підписали контракт до завершення особливого періоду; усі військовослужбовці Збройних Сил

Інструкція про організацію речового забезпечення військовослужбовців Збройних Сил України в мирний час та особливий період

України у разі запровадження правового режиму воєнного стану на всій території держави. У разі якщо під час дії особливого періоду зазначена категорія осіб проходить службу в органах військового управління (Міністерства оборони, Генерального штабу Збройних Сил, командувань видів (родів) Збройних Сил, повітряних командувань, ДШВ, ССО, військових навчальних закладів, військових підрозділів цивільних закладів вищої освіти, лікувальних закладів, крім тих, які організаційно входять до складу з'єднань, санаторно-курортних закладів, військових прокуратур, військових комісаріатів, військових пред-

ставництв), які відряджені до органів виконавчої влади, науково-дослідних закладів та установ, забезпечується відповідно як категорія 2».

Отже, до 5-ї категорії належать усі військовослужбовці, котрі у час воєнного стану проходять службу у ЗС України.

Слід зауважити, що згідно з цією нормою військовослужбовці забезпечуються речовим майном із 46 предметів: від головних уборів до зимових курток. І, що важливо, в особливий період терміни носіння цих предметів у середньому вдвічі менші, аніж у мирний час.

ЩО ТАКЕ «БОЙОВИЙ ЄДИНИЙ КОМПЛЕКТ»?

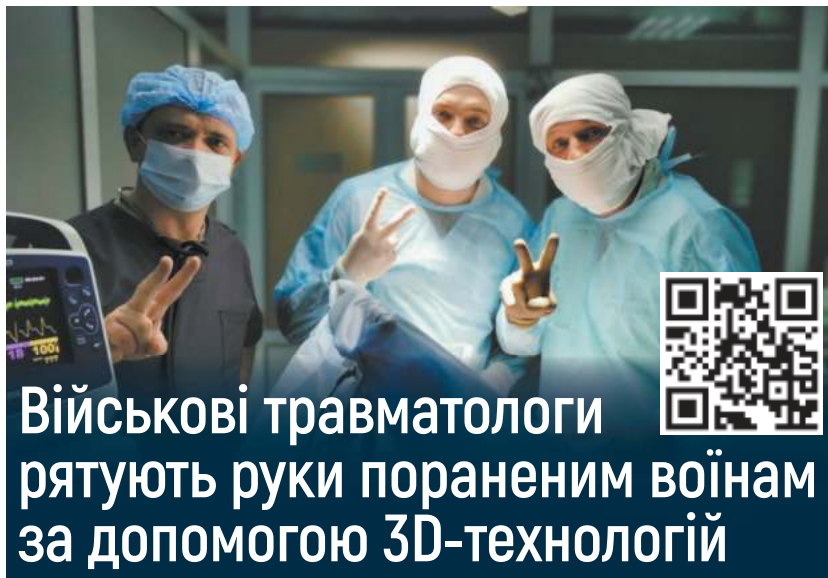
Згідно з пунктом 13 розділу III Інструкції, «Бойовий єдиний комплект (далі – БСК) – комплект предметів польового обмундирування, взуття, спорядження та засобів індивідуального захисту для екіпірування військовослужбовців.

Майном БСК забезпечуються всі категорії військовослужбовців, резервісти та особи, призвані на навчання, збори».

Крім того, військовослужбовці також забезпечуються речами згідно із нормою «Бойовий спеціальний комплект» (БСК). Це комплект інвентарних предметів засобів індивідуального захисту для екіпірування військовослужбовців (наприклад, захисні окуляри, маскувальні костюми, тактичні наколінники тощо). Майно БСК є інвентарним та видається в тимчасове користування згідно зі штатними посадами, за винятком тих предметів, які дозволяється залишати у власність військовослужбовців після звільнення у запас або відставку в особливий період, визначених відповідними Нормами забезпечення.

До речі, строки експлуатації (носіння) речового майна БСК для військових частин, які безпосередньо беруть участь у бойових діях, не встановлюються, а речове майно перебуває в експлуатації (носінні) до повного зношення. Для таких військових частин заміна предметів речового майна проводиться після встановлення їх непридатності щодо подальшої експлуатації (носіння).

Військові травматологи рятують руки пораненим воїнам за допомогою 3D-технологій

ЩЕ МИКОЛА ПИРГОВ, ВИДАТНИЙ ХІРУРГ ТА ЗАСНОВНИК ВІЙСЬКОВО-ПОЛЬОВОЇ ХІРУРГІЇ, ЗАЗНАЧАВ, ЩО ВІЙНА – ЦЕ ЕПІДЕМІЯ ТРАВМАТИЗМУ. НАРАЗІ БЛИЗЬКО 40 ВІДСОТКІВ ПОРАНЕНИХ ВОЇНІВ МАЮТЬ УШКОДЖЕННЯ КІНЦІВОК, ВЕЛИКА ЧАСТКА З НИХ ПОТРЕБУЮТЬ ВІДНОВЛЕННЯ КІСТОК.

Але не лише кісток. Як розказав начальник травматологічного відділення підполковник медичної служби Юрій Лазаренко, уже влітку минулого року до лікувального закладу почали надходити захисники із дуже важкими пораненнями м'язового компонента плечового поясу із масивними дефектами кісткової тканини верхньої кінцівки.

– Якщо говорити просто, у хлопців за рахунок значних пошкоджень унаслідок поранення відсутня частина м'язів чи кістки, у деяких випадках – вирвано суглоб. Ушкодження великої ділянки м'яких тканин не дозволяє робити навіть протезування. Тож ми зіткнулись із проблемою: як замінити ці дефекти та відновити функції руки.

На допомогу лікарям прийшли сучасні технології. Так, було ухвалено рішення для протезування кістки використовувати індивідуальні титанові імпланти, виготовлені за допомогою 3D-технологій.

– До нас привезли пацієнта, морського піхотинця, із важким пораненням плеча: у нього була відсутня середня частина кістки, вирвано велику ділянку м'язів, але збережений суглоб. Йому пощастило, що на попередніх етапах лікування йому не ампутували руку. Ми самі, якщо чесно, спочатку вагались щодо вибору шляхів лікування. Та, врешті, ухвалили рішення рятувати кінцівку. Для нього був виготовлений 3D-титановий імплант. Але попередньо

ми зі спини перемістили м'язи зі шкірою на плече. Згодом встановили імплант. За три місяці після операції воїн вже доволі непогано міг рухати рукою.

Процес виготовлення індивідуального титанового імпланта – тривалий та копіткий. Спочатку хірург створює технічне завдання, яке надсилає інженерам-волонтерам із компанії Materialise. На цьому етапі проговорюються форма, розмір конструкції, місце і тип кріплення, яким імплант буде фіксуватись. Потім інженери

створюють 3D-модель, а згодом – макет. Далі лікар вносить свої зауваження, враховуючи конкретну ситуацію пацієнта. І лише потім друкується імплант із титану, адже саме цей метал найкраще інстальюється в кістку.

– Наприклад, я визначаю, що із певного боку неможливо провести

гвинти, і треба дещо переробити. Таке спілкування займає певний час. А кожен протез виготовляється місяць-півтора, – зазначає Юрій Лазаренко. – Так, не в кожного пацієнта є можливість стільки чекати, і не кожен хірург надасть перевагу цій методиці, а вважатиме за потрібне користуватись звични-

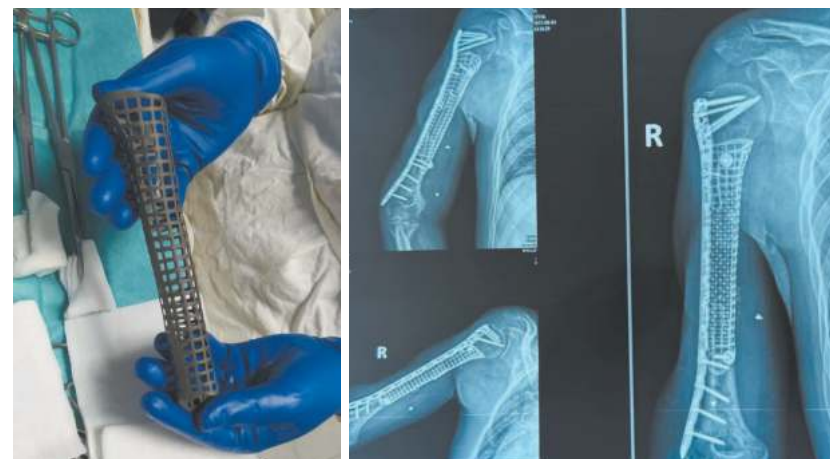

До нас привезли пацієнта, морського піхотинця, із важким пораненням плеча. Ми спочатку вагались щодо вибору шляхів лікування. Та, врешті, ухвалили рішення рятувати кінцівку. Для нього був виготовлений 3D-титановий імплант. За три місяці після операції воїн вже доволі непогано міг рухати рукою

ми засобами. Проте, на мою думку, подібна технологія має право на життя, особливо якщо поранення є дуже важким.

У нас вже є пацієнти, яким операцію провели рік тому. Вони показують доволі непогані результати.

Сьогодні Командування Медичних Сил ЗСУ всіляко сприяє впровадженню сучасних технологій, зокрема і застосуванню індивідуальних титанових імплантів верхніх кінцівок.

Флагман чорноморського флоту ракетний крейсер «Москва» після ураження українськими протикорабельними крилатими ракетами «Нептун»

російський чорноморський флот буде лише підводним

«СЛАВЕТНІ» ТРАДИЦІЇ РОСІЙСЬКОГО ЧОРНОМОРСЬКОГО ВІЙСЬКОВОГО ПІДВОДНОГО ФЛОТУ СЯГАЮТЬ СЕРЕДИНИ ХІХ СТОЛІТТЯ, ЧАСІВ СХІДНОЇ (КРИМСЬКОЇ) ВІЙНИ 1853–1856 РОКІВ. ТОДІ РОСІЙСЬКОМУ ФЛОТУ НЕ ЛИШИЛОСЬ НИЧОГО ІНШОГО, ЯК СХОВАТИСЯ В СЕВАСТОПОЛЬСЬКІЙ БУХТІ. БА БІЛЬШЕ, РОСІЯНИ ПОЧАЛИ ВЛАСНОРУЧ ТОПИТИ СВОЇ Ж СУДНА ДЛЯ ТОГО, ЩОБ НЕ ДОПУСТИТИ ВХОДУ ДО БУХТИ ВОРОЖИХ КОРАБЛІВ. СПОЧАТКУ, 11 ВЕРЕСНЯ 1854 РОКУ, ПОПЕРЕК ФАРВАТЕРУ МІЖ КОСТЯНТИНІВСЬКОЮ ТА ОЛЕКСАНДРІВСЬКОЮ БАТАРЕЯМИ ЗАТОПИЛИ СІМ ЗАСТАРІЛИХ КОРАБЛІВ. У ЛЮТОМУ 1855 РОКУ ПОТОПИЛИ ЩЕ ВІСІМ СУДЕН І, ЗРЕШТОЮ, 27 СЕРПНЯ 1855 РОКУ, ЗАТОПИЛИ Й УСІ РЕШТКИ ФЛОТУ.

Так зародилась славетна традиція російського чорноморського флоту героїчно самозатоплюватися у будь-якій загрозливій ситуації, а в російській імперії з'явився підводний флот на Чорному морі. На його честь 1905 року в Севастополі спорудили помпезний пам'ятник затопленим кораблям: «У пам'ять кораблів, затоплених у 1854–1855 роках для загородження входу на рейд».

Вдруге російський чорноморський флот героїчно самовтопився під час Першої світової війни 1914–1918 років. Цього разу це відбулося вже не в Севастополі, а поблизу Новоросійська, куди частина кораблів флоту перебазувалась після того, як більшовики втратили контроль над Кримським півостровом внаслідок успішного німецького й українського наступу у квітні 1918 року.

Всього тоді в Цемеській бухті було затоплено 12 кораблів, які максимально урочисто пішли під воду з піднятим сигналом «Погибаю, но не сдаюсь».

Тепер російські окупанти заповзято відроджують підзабуті за століття славетні традиції творення російського чорноморського підводного флоту. На початку широкомасштабного вторгнення російський чорноморський флот здавався тим видом збройних сил РФ, якому Україні майже немає чого протиставити. Однак це хибне враження вдалося переконливо спростувати вже в середині квітня

2022 року, коли Збройні Сили України потопили флагман російського чорноморського флоту ракетний крейсер «Москва».

Продовживши удари по кораблях і базах російського флоту в Севастополі та Новоросійську, Сили оборони України зрештою змусили ворожі кораблі покинути північну та західну частину Чорного моря й ховатися за рогом повороту Криму в його південно-східній частині.

Надводний флот агресора почали поступово переводити в підводне положення, і хоча це все ще робили українці, а не власноруч росіяни, вектор руху було задано баззаперечно й переконливо. Зрештою, з огляду на столітні традиції чорноморського російського флоту, ні в кого не викликала здивування новина про те, що росіяни почали встановлювати бонові загородження і навіть затоплювати пороми та баржі для того, щоб захистити Керченський міст від українських морських ударних безпілотників.

Судячи з усього, пройшовши шлях від знищеного флагманського крейсера до власноруч затоплених барж, росіяни доволі швидко просунуться від затоплених барж до затоплених бойових кораблів. До цього їм точно не звикати. Найближчими кандидатами

на тихе притоплення поблизу берега є наразі рештки уражених у сухих доках севастопольського морського заводу імені орджонікідзе підводного човна «Ростов-на-Дону» і великого десантного корабля «Мінськ», відновити які, судячи з усього, практично неможливо.

Частина пам'ятника морякам революції – куб з текстом подяки за затоплення кораблів

Лишається лише побажати російському чорноморському флоту неухильно дотримуватись «славетних» столітніх традицій – героїчно самозатопитися і стати нарешті лише підводним. Зрештою, нам вже добре відома відповідь російського диктатора владіміра путіна на запитання про те, що сталося з росією після нападу на Україну. **«Она утонула».**

Загиджений чайками російський імперський орел на пам'ятнику затопленим кораблям у Севастополі

Засоби індивідуального захисту: сучасні та високоякісні шоломи, які поставлені на забезпечення в ЗСУ

НА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ У ЗБРОЙНИХ СИЛАХ УКРАЇНИ ПОСТАВЛЕНО П'ЯТЬ ЗРАЗКІВ ШОЛОМІВ БОЙОВИХ БАЛІСТИЧНИХ. КОЖНА З МОДЕЛЕЙ ПРОЙШЛА ВІЙСЬКОВІ (ДОСЛІДНІ) ВИПРОБУВАННЯ В ПІДРОЗДІЛАХ ЗСУ. ПРО ЦЕ РОЗПОВІЛИ В ЦЕНТРАЛЬНОМУ УПРАВЛІННІ РОЗВИТКУ ТА СУПРОВОДЖЕННЯ МАТЕРІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗСУ.

«На фото – шолом повнорозмірний та шолом з високою обрізкою. Вони ідентичні, тільки в одній моделі є вирізи для вух. У шоломі є бічні рейлінги для кріплення навушників спеціальних, ліхтарів та фронтальне кріплення для приладів нічного бачення, тепловізорів, камери тощо. Дані шоломи 1-го класу захисту. Повинні витримувати 5 пострілів кулею 9 мм Makarov, 5 пострілів кулею 9 мм Luger. Оболонка шолома повинна забезпечувати стійкість до ураження типовими імітаторами уламків масою 1,1 г, які мають швидкість V50 не менш ніж 670 м/с, випущених з дистанції 5 м», – розповідають фахівці з розробки речового майна ЗСУ.

«Протягом тестувань шоломів змінювали підвісну систему, кріплення, подушечки, їхню форму, розміри, поки не відшліфували до максимальної зручності. Після отримання позитивних актів від військових частин виробники відправляли шоломи на балістичні та небалістичні випробування. За результатами ми отримали протоколи про відповідність нашим вимогам і затвердили п'ять зразків шоломів. На даний час відбуваються військові (дослідні) випробування нових моделей шоломів (одна – українського та дві – іноземних виробників)», – додали в Центральному управлінні.

У Міноборони додали, що заходи із забезпечення особового складу ЗСУ сучасними та високоякісними засобами індивідуального захисту тривають.

Технічною специфікацією Міноборони визначено вимоги щодо розмірів, анатомічних зон перекриття голови шолома бойового балістичного.

Для кожного розміру визначена вага, адже згідно з військовим стандартом рекомендована вага шолома повинна становити не більш ніж 1,5 кг.

Дистанційно-керований бойовий модуль «Шабля» допущено до експлуатації

Як акцентують в оборонному відомстві України, до експлуатації допущено відразу три зразки модулів «Шабля».

«Бойовий модуль застосовують для ведення розвідки з метою виявлення цілей на полі бою та ураження живої сили противника, боротьби з легкоброньованою технікою і вогневими позиціями

ворога», – заявили в Міністерстві оборони України.

«Ми раді, що українську «Шаблю» високо оцінюють не тільки наші воїни та в Міноборони, але й такі великі друзі України, як експрем'єр-міністр Великої Британії Борис Джонсон», – прокоментував лідер команди розробників.

На передовій випробовують український наземний безпілотник з туреллю

УКРАЇНСЬКІ СИЛИ ОБОРОНИ ПОЧАЛИ ВИПРОБУВАТИ НА ПЕРЕДОВІЙ БЕЗПІЛОТНИЙ РОБОТ IRONCLAD.

Машина розвиває швидкість до 20 кілометрів, обладнана тепловізійною камерою та бойовою туреллю «Шабля» M2. Також має броньований панцир, який захищає від стрілецької зброї. Керувати Ironclad можна дистанційно – з безпечного місця.

Чим відрізняється «модернізований» Shahed-136 від старого «мопеда»

ПРЕДСТАВНИКИ ЦЕНТРУ ДОСЛІДЖЕНЬ ТРОФЕЙНОГО ТА ПЕРСПЕКТИВНОГО ОЗБРОЄННЯ ТА ВІЙСЬКОВОЇ ТЕХНІКИ ГЕНЕРАЛЬНОГО ШТАБУ ЗСУ ВЖЕ НЕОДНОРАЗОВО ДЕМОНСТРУВАЛИ СВІТОВІЙ СПІЛЬНОТІ НЕДОЛУГІ СПРОБИ РОСІЙСЬКОГО ВПК «МОДИФІКУВАТИ» БАРАЖУЮЧИЙ БОЄПРИПАС **SHAHED-136**. ЦЬОГО РАЗУ АРМІЯINFORM ЗМОГЛА ОЗНАЙОМИТИСЯ З «ОНОВЛЕНОЮ» ВЕРСІЄЮ ЦЬОГО БЕЗПІЛОНІКА.

Заміна росіянами двигуна не призвела до модернізації тактико-технічних характеристик Shahed-136

— **В**ласне, вони всі ідентичні тим, які мав даний дрон-камікадзе в попередніх комплектаціях. За винятком двигуна. Щоправда, йдеться лише про зміну країни-виробника – можливості MicroPilot UAV Flight Control Systems MD550 такі ж самі, як і в попереднього Mado MD550, – зазначив представник Центру досліджень трофейного та перспективного озброєння та військової техніки Генерального штабу ЗСУ капітан Андрій Рудик.

За словами офіцера, серед так званих новинок, які дещо відрізняють «старий мопед» від нинішнього – це спосіб виготовлення корпусу. До літа

2023 року військовослужбовці Центру виявляли Shahed-136, який мав цільнолитий корпус. Тоді як «модифікація» має композитний фюзеляж. Також зазнало змін маркування – візуально спостерігається інший шрифт та серія. Цілком імовірно, що це може мати не так виробничий, як політичний момент, оскільки в обох випадках росіяни наносять маркування самостійно.

Окрім корпусу, змін зазнав його наповнювач. Якщо раніше використовувалися друковані «соти», то тепер – цілком щільний матеріал, схожий на монтажну піну.

– Дослідження нашого Центру показали, що функціонально обидва типи наповнювача не відрізняються. Припускаємо, така заміна зумовлена прагненням зменшити витрати на виготовлення, так би мовити, зовнішньої оболонки баражуючого боеприпасу, – зазначив капітан Андрій Рудик.

росіяни також вдалися до використання нового сервоприводу і, як вже згадувалося, двигуна. Така заміна не призвела до модернізації тактико-технічних характеристик Shahed-136.

– На перший погляд, ця трансформація має косметичний характер. Однак, вона може свідчити про прагнення росіян налагодити серійне виробництво даного БПЛА, – підсумував офіцер.

УКРАЇНСЬКІ ВОЇНИ ЗНИЩИЛИ ВАЖЛИВУ ТА РІДКІСНУ ЦІЛЬ

Йдеться про радіолокаційну станцію підсвічування цілей та наведення ракет 9С36М, що входить до складу одного з найновіших в арсеналі окупантів зенітного ракетного комплексу 9К317М «Бук-М3».

За словами представника зенітних ракетних військ Повітряних Сил Збройних Сил України, втрата подібної техніки є доволі відчутною для ворога та значно впливає на роботу всього комплексу «Бук-М3» на конкретній ділянці фронту.

Як зазначають фахівці, це дорога техніка, а її виробництво потребує досить багато часу. І хоча збирають її на російських підприємствах, темпи виробництва значно залежать від імпорту комплектуючих, обсяги поставок яких суттєво знизилися після запровадження численних санкцій. Крім того, ймовірно, що під час удару разом зі станцією було знищено її обслугову, а це – вузькоспеціалізовані фахівці, навчання яких є тривалим.

Згідно з офіційними даними Генерального штабу ЗС України, від початку широкомасштабного вторгнення війська РФ втратили понад 530 засобів протиповітряної оборони.

Той, хто перетворив добровольців на Легіон: командант Михайло Галущинський

ВИПОВНИЛОСЬ 145 РОКІВ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ МИХАЙЛА ГАЛУЩИНСЬКОГО (1878–1931) – КОМАНДАНТА ЛЕГІОНУ УКРАЇНСЬКИХ СІЧОВИХ СТРІЛЬЦІВ У 1914–1915 РОКАХ. ЙОМУ – ОСВІТЯНИНУ, ПУБЛІЦИСТУ І ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНОМУ ДІЯЧЕВІ – ВИПАЛО НА ПОЧАТКУ ПЕРШОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ СТАТИ ТАКОЖ ОДНИМ ІЗ ТВОРЦІВ ЗАРОДКУ МОДЕРНОГО УКРАЇНСЬКОГО ВІЙСЬКА – ЛЕГІОНУ УСС.

Михайло Галущинський народився 25 вересня 1878 року в сім'ї священника Української греко-католицької церкви в селі Звиняч, яке належить нині до Білобожницької сільської громади Чортківського району Тернопільської області.

Навчався Михайло Галущинський спочатку у василянській гімназії в Бучачі, згодом у Тернопільській гімназії, Львівському (1898–1900) та Віденському (1900–1901) університетах. Вже зі студентської лави долучився він до громадсько-політичного життя, беручи участь в діяльності й навіть очолюючи просвітницькі та політичні молодіжні організації.

Під час навчання у Львові Михайло Галущинський очолював «Академічну громаду», а у Відні – «Січ». Серед головних ідей, які обстоювали учасники цих молодіжних об'єднань, була ідея творення незалежної української держави, яка висвітлювалася на сторінках першого українського студентського журналу

«Молода Україна», який разом з однодумцями Михайло Галущинський видавав у 1900–1903 роках.

Після завершення навчання Михайло Галущинський викладав у Золочівській гімназії, пізніше став директором Рогатинської гімназії святого Володимира, яку очолював з 1909-го по 1914 рік. У цей час просвітник і громадський діяч занурився в організацію освітнього процесу, приділяючи значну увагу національно-патріотичному вихованню української молоді.

Під той час, напередодні зриву Першої світової війни, в Австро-Угорщині набирал обертів український стрілецький рух. У його межах українська молодь здобувала організаційний та військовий досвід, готуючись до того, щоб збройно стати до боротьби за українську державність і вибороти українську державність силою зброї, коли до того складуться сприятливі обставини.

Нагода зробити це випала після початку Першої світової війни. Тоді 28 тисяч добровольців відгукнулись на заклик Головної Української Ради вступити до лав першого українського національного військового формування у складі австро-угорської армії. З'явитися на збори у Стрию наприкінці серпня – на початку вересня 1914 року змогли тоді близько 10 тисяч охочих, оскільки російська армія до того часу вже захопила частину повітів Галичини.

Утім, навіть це менше число охочих воювати українців видалось австрійській владі неприйнятним, оскільки численне й потужне збройне українське національне формування могло стати загрозою для Австро-Угорщини. Через це з 10 тисяч українських добровольців для створення української національної частини австрійці відібрали лише 2,5 тисячі стрільців.

Військовим командантом Українських Січових Стрільців з ініціативи Бойової Управи у серпні 1914 року спочатку став отаман Теодор Рожанковський, який, утім, відбув на цій посаді заледве близько 10 днів. Йому на заміну до виконання обов'язків команданта на заклик Бойової Управи зголосився Михайло Галущинський, який обіймав цю посаду під час становлення Легіону УСС як військо-

вого формування від середини серпня 1914-го до кінця січня 1915 року.

Після того, як наприкінці січня 1915 року командантом Українських Січових Стрільців призначили отамана Гриця Коссака, Михайло Галущинський служив військовим секретарем при командуванні австро-угорських військ. Згодом, у 1918–1919 роках, брав участь в українсько-польській війні в лавах Української Галицької армії, й після поразки Західноукраїнської Народної Республіки лишився жити у Львові.

Не будучи професійним військовим, у 1920-ті роки Михайло Галущинський повернувся до викладацької та громадсько-політичної діяльності. Він працював професором Львівського (таємного) українського університету й уп 1923–1931 роки очолював товариство «Просвіта», а також став одним із засновників і лідерів Українського національно-демократичного об'єднання – головної української політичної партії в Галичині. У своїй політичній діяльності він був послідовним прибічником дотримання прав українців у Речі Посполитій шляхом досягнення польсько-українського компромісу.

Помер Михайло Галущинський 23 вересня 1931 року, похований на Личаківському цвинтарі у Львові.

“ Коли ми вивішуємо над нашим видавництвом сей стяг, коли символічними буквами на стягу нашим випусуємо одно слово: Україна, коли стаємо тим самим під стягом нашої національної ідеї, беремо свідомо і охотно на наші рамена тягар всієї боротьби, в яку спішити треба під сим стягом, готові ми до всякої посвяти та до найтяжшої боротьби, бо ціль наша визнає і висока, бо ідея наша свята і непорочна. Наша національна ідея, се не само питанє мови, не само питанє етнографічної відрубности, се питанє політичної незалежности, питанє потреб поневолених верств нашого народу, повної соціальної справедливости...

(Товариші і Товаришки! // Молода Україна. 1900. Число 1. С. 3).

30 ВІЙН

ІЗ ЗАКЛЯТИМ СУСІДОМ

ЯК МАЗЕПИНЦІ УКРАЇНУ В ПІВНІЧНІЙ ВІЙНІ ВІДСТОЮВАЛИ

У 1700 році розпочалася велика війна коаліції Швеції та московії за панування в Північній, Центральній та Східній Європі. Вступ на територію Польщі військ шведського короля Карла XII та повстання у Правобережній Україні козацтва на чолі з гетьманом Самійлом Самусем і фастівським полковником Семеном Палієм дозволили лідерів Гетьманщини Іванові Мазепі в 1704 році зайняти Правобережну Україну й стати реальним, а не номінальним гетьманом обох берегів Дніпра.

Із приходом в Україну короля Швеції Карла XII гетьман Іван Мазепа уклав з ним українсько-шведський союз та виступив проти петра I. Слідом за гетьманом на бік шведів перейшло й Військо Запорозьке Низове на чолі з кошовим отаманом Костем Гордієнком. Такі дії українців неабияк розлютили московитів.

Наслідками каральної експедиції, яку провело московське військо в Україні, стали: геноцид у столиці Гетьманщини Батурині (до 15 тисяч жертв), катівня в Лебедині (до 1000 жертв),

Іван Мазепа-Колединський

Гетьман і князь України у 1704–1709 роках

- Виходець зі шляхетного роду Мазеп-Колединських герба Курч
- Був одружений з вдовою Ганною Фридрикевич, з якою прожив майже 35 років, а по її смерті опікувався двома своїми пасинками
- Навчався в Києво-Могилянській академії, вивчав військову справу в Голландії та філософію у Франції
- З 1669 року був довіреною особою гетьмана Петра Дорошенка
- Булаву гетьмана Лівобережної України отримав у 1687 році
- Розширив автономію Гетьманщини, йшов врозріз із політикою російського царя петра I
- У 1704 році об'єднав під своєю владою Лівобережну Гетьманщину, Правобережжя та Запорозжя
- Підписав військово-політичний союз зі Швецією, мав титули «Князь Священної Римської імперії» та «Імператор козаків»
- За його гетьманування відбувся чималий розвиток усіх галузей української культури, освіти, мистецтва та літератури

Полтавська катастрофа (розгром основних сил антимосковської коаліції), знищення козацьких містечок Келеберди, Переволочної, Старого та Нового Кодака, Чортомлицької і Кам'янської Січей. Залишки козацького війська, що виступило проти петра, відступили разом з Іваном Мазепою та Карлом XII до міста Бендери в межах союзної шведам Османської імперії.

Після смерті Мазепа гетьманом України був обраний Пилип Орлик, який продовжив боротьбу за незалежність України. 1711 року українські козаки спільно з кримськими татарами організували похід на Київщину. Проте через підступний відступ татар похід закінчився невдало.

Навесні 1711 року московська армія вирушила через українські землі на Молдову, маючи амбітний план швидкого підпорядкування собі земель аж до Дунаю. А можливо, й захоплення Царгороду. Проте цар петро I у Прутському поході зазнав нищівної поразки, яка на чверть століття зупинила загарбницьку

діяльність московії на південному напрямку.

московії вдалося уникнути масштабних утрат за допомогою дипломатичних зусиль та підкупу османських чиновників. Повертаючись із походу, взимку 1711–1712 років московське військо та лівобережне козацтво примусово депортували з Правобережної України понад 100 тисяч осіб.

У наступні кілька років турки, не вагаючись, обміняли Україну на тимчасовий мир із північними сусідами, піклуючись виключно про власні інтереси. Тому Пилип Орлик із частиною старшини скористався запрошенням Карла XII і виїхав до Шведської імперії, сподіваючись, розгорнувши широку дипломатичну діяльність, знайти для України нових, більш надійних союзників.

росіяни й досі намагаються десь викопати своє коріння – Володимир Балух

УПРОДОВЖ ДВОХ З ПОЛОВИНОЮ РОКІВ КРИМЧАНИН ВОЛОДИМИР БАЛУХ БУВ ПОЛІТИЧНИМ БРАНЦЕМ КРЕМЛЯ НА РІДНІЙ ЗЕМЛІ. УКРАЇНСЬКИЙ ПАТРІОТ ЧИНИВ НЕОЗБРОЄНИЙ ОПІР ОКУПАНТАМ ПОЛІТИЧНИМИ АКЦІЯМИ НА ЗАГАРБАНОМУ МОСКОВІЄЮ КРИМСЬКОМУ ПІВОСТРОВІ. НА ДАХУ ЙОГО БУДИНКУ МАЙОРІВ УКРАЇНСЬКИЙ ПРАПОР. ОКУПАНТИ НЕ ПРОБАЧИЛИ ЙОМУ ЦЬОГО, ТОЖ УВ'ЯЗНИЛИ ЗА СФАБРИКОВАНИМИ ЗВИНУВАЧЕННЯМИ. ЧЕРЕЗ ТРИ РОКИ, ПІД ТИСКОМ УКРАЇНСЬКИХ ТА МІЖНАРОДНИХ ПРАВЗАХИСНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ, ВОЛОДИМИР БАЛУХ БУВ ЗВІЛЬНЕНИЙ ЗА ОБМІНОМ ТА ПРОДОВЖИВ СВОЮ ПОЛІТИЧНУ ДІЯЛЬНІСТЬ.

Широкомасштабне вторгнення РФ в Україну колишній в'язень Лефортовської буцегарні зустрів зі зброєю в руках. Той, хто не зламався під тортурами російських катів, розповів АрміяInform, в чому, на його думку, полягає екзистенційна сутність російсько-української війни та як перемогти набагато сильнішого закладеного ворога українців.

«Я відчуваю порами шкіри, з чого зіткані ці «руські»»

«Політичних бранців сьогодні величезна кількість. Тепер ними стали наші військовополонені, які перебувають в нелюдських умовах російської неволі. Всі вони – заручники, використовуючи яких московія веде свою найгіршу війну проти всього вільного світу.

Я відчуваю порами шкіри, з чого зіткані ці «руські». В їхньому розумінні, й наразі так воно і є, їхня так звана цивілізація не може існувати, якщо поруч є ін-

« Я впевнений, що ця «імперія» все одно зруйнується, бо, як то кажуть, «рубаче сук, на якому сидить» – намагається знищити коріння, з якого живиться

ший народ – нація з глибоким історичним корінням. Зловмисливі московити розбудували свою так звану російську імперію, вкравши навіть грецьку транскрипцію написання Русі, а на основі слов'янської мови розбудувала свій так званий руський язик, який насправді є мовою поневолення народів.

Під час ув'язнення я помітив такий сумний факт: деякі люди, навіть мого віку, різних національностей, які населяють цю «імперію», яких вона колонізувала свого часу, слово «хліб» своєю мовою ще знають. Але як рідною мовою звучить слово «свобода», пригадати не можуть...

Коли я сидів у Лефортово, там постійно працювало радіо. Воно набридало цілодобово. Його неможливо було повністю вимкнути, лише стишити звук. Десь двічі на день по ньому транслювались наративи про те, що росіяни мають пишатися тим, що є нащадками орди. Постійно пропагувалась ідея, що росіяни взяли з періоду монгольської навали, на їхню думку, «найкраще». Ці нав'язливі наративи свідчать про те, що орки й досі намагаються своє коріння десь викопати. Після перейменування московського князівства петром першим на так звану росію, московити розпочали активну війну проти української нації. Я впевнений, що ця «імперія» все одно зруйнується, бо, як то кажуть, «рубаче сук, на якому сидить» – намагається знищити коріння, з якого живиться.

« Деякі люди, навіть мого віку, різних національностей, які населяють цю «імперію», яких вона колонізувала свого часу, не знають, як рідною мовою звучить слово «свобода»...

«НАЙВАЖЛИВІШЕ – ЗБЕРЕГТИ В СОБІ ЛЮДИНУ, ЩОБ НЕ ВІДБУВАЛОСЬ»

Є такий козацький вислів: «Не той козак, хто переміг, а той, хто вивернувся». Дуже важливо, щоб люди, яких видивилась, винохала, визначила ця орда як своїх ворогів, все ж таки виживали. Я з боєм у серці сприймаю кожну смерть на цій війні. Це велика втрата для українства загалом. Відверто кажу – вижити дуже важливо, але, як би це парадоксально не звучало, мені допомогла щосекундна готовність до того, що я не виживу. Ця відверта готовність до того, що це, можливо, твій останній день, останні хвилини, можливо, остання твоя

дія... Саме готовність та відверте сприйняття цього як певної данини, плати, мені допомогли. За такої умови їхня безжальна система починає буксувати. Наразі вона побудована на тому, що людина під примусом здатна відмовитись від всіх своїх людських якостей та почати жити тваринними інстинктами.

Найважливіше – зберегти в собі людину, щоб не відбувалось. рашистська система налаштована так, щоб будь-якими засобами викорчувати людину з корінням, щоб вона була здатна на усілякі пакості. Якщо цього не відбувається, то система російського паразита входить у резонанс, починає буксувати та не знає, як діяти далі. Бог не дає випробувань більше, ніж людина може винести. Тому потрібно бути відповідним Божої волі...

PS: Володимир нині не може за станом здоров'я долучитись до лав Збройних Сил України. Він активно займається волонтерством. Його позивний «Царський скіф» символізує нестримне бажання колишнього кремлівського політичного в'язня остаточно утвердити разом зі спільними зусиллями всіх вільних людей світу незалежну українську державу, яка налічує тисячі років своєї могутньої історії...

«Тоді казав – готуйтеся, це буде другий Грозний або Алеппо»: режисер стрічки «20 днів у Маріуполі» Мстислав Чернов

СТРІЧКА «20 ДНІВ У МАРІУПОЛІ» ВЖЕ ВИЙШЛА В УКРАЇНСЬКИЙ КІНОПРОКАТ. ФІЛЬМ РОЗПОВІДАЄ ПРО ПОЧАТОК ШИРОКОМАСШТАБНОЇ ВІЙНИ РОСІЇ ПРОТИ УКРАЇНИ В СТОЛИЦІ ПРИАЗОВ'Я – БОМБАРДУВАННЯ ЖИТЛОВИХ КВАРТАЛІВ, ПОЛОГОВОГО БУДИНКУ, ПРО ЖИТТЯ ЗВЧАЙНИХ МАРІУПОЛЬЦІВ У ТАКИХ УМОВАХ.

Кореспондентка АрміяInform зустрілася з режисером фільму Мстиславом Черновим. Говорили про важкі спогади з окупованого Маріуполя, небезпечну роботу та світовий розголос про злочини росії проти українців.

– Мстиславе, як ваша команда опинилася в Маріуполі торік 24 лютого? Це випадково вийшло?

– Як і інші міжнародні команди, ми на той момент працювали на Донбасі. Їздили по лінії фронту, знімали українських військових. Напередодні великої війни росіяни почали нарощувати кількість обстрілів, і вже 23-го числа стало зрозуміло, ще щось от-от розпочнеться. І ми вирішили зустріти нову хвилю ескалації в Маріуполі. Це стратегічно важливе для окупантів місто. І символічне – тому що тут місце дислокації батальйону «Азов», який у російській пропаганді відіграє досить велику роль. Ми розуміли, що столиця Приазов'я ста-

не для окупантів головною ціллю, тому вирішили працювати там.

– Перебуваючи в заблокованому місті, ти очікував таких масштабів бойових дій, такої кількості обстрілів? Чи все ж таки чекав на повторення подій 2014 року?

– Люди, які жили в Маріуполі, якраз очікували повторення 2014-го. Я думаю, що це стало однією з причин трагедії, яка сталася з містом та його мешканцями. Вони не до кінця розуміли, наскільки швидко Маріуполь опиниться в оточенні, наскільки хаотично росія буде обстрілювати місто. Я пам'ятаю розмови з представниками Червоного Хреста, з лікарями. Всі ставили нам, журналістам, запитання: «Як воно буде? Ви ж там інші війни бачили». Я їм тоді казав: «Послухайте, готуйтеся, що буде щось типу Грозного чи Алеппо». Ці два приклади міст, які росія намагалася взяти і їй не вдавалося це зробити. І всі мені казали:

20 ДНІВ У МАРІУПОЛІ

«БЕЗУМОВНО ЖУРНАЛІСТСЬКА ПОВДІГ»
«НАДЗВИЧАЙНО ВАЖЛИВИЙ ПРИКЛЮЧЕВУБАС»
«УДАР ГІДНО»
«СВІТЛО ПРОТИ ТЕМНОЇ»
«ПІСЛЯ ПЕРЕМОГИ ПОВЕРНЕШЬ»

Люди, які жили в Маріуполі не до кінця розуміли, наскільки швидко Маріуполь опиниться в оточенні, наскільки хаотично росія буде обстрілювати місто

«Та ні, не наводь паніку, це неправда, все буде нормально». На жаль, мої прогнози справдилися...

– Розкажи про перебування в блокованому Маріуполі. Де ви жили, як жили чи виживали...

– Це все показано у фільмі. Наше життя не відрізнялося нічим від того, що відбувалося з рештою людей. Жили в підвалах, в лікарні, спали на підлозі разом із лікарями та пацієнтами. Їли один раз в день – якусь там консерву, протермінований паштет; топили сніг на вогнищі, аби напиться. Допомогали носити медикам ноші з пораненими. Але фільм не про це. Тут присутня журналістська перспектива – я хотів показати, як працює інформаційне поле: як розходяться наші сюжети по всьому світу, як працює російська пропаганда, як вона реагує на ті чи інші події; як відсутність інформації впливає на людей – катастрофічно, деструктивно... Як це

впливає на Україну, на будь-яке сучасне суспільство. Ми просто стали частиною цього суспільства, і це ще один такий цікавий ефект. З одного боку, коли посіяна паніка, ми бачимо найгірше в суспільстві – мародерство, цинізм. Але бачимо й найкращі риси людства – взаємодопомогу і надію. Саме вона проходить крізь весь фільм.

– Тобто, це така квінтесенція цього фільму – надія?

– Так, я часто чую від тих, хто ще не переглянув фільм: «я боюся дивитися фільм, тому що він занадто важкий». Але ті, хто подивився стрічку, – виходять після сеансу з надією в серці, адже у фільмі ми бачимо людей, які страждають, але ці люди не одні, вони оточені тими, хто їх підтримує. Кожну хвилину.

– Після перемоги повернешся в Маріуполь?

– Звичайно, адже треба показати фільм у Драматичному театрі. Крім того, треба знімати нову стрічку – про повернення.

– Зустріч з містом уявляєш?

– Це буде ще один великий бій за повернення. Але необхідний, адже любов до держави народжується в боротьбі.

росіяни досі не зрозуміли, чому потерпають від війни

РОЗУМІННЯ ТОГО, ЩО РОСІЯ МУСИТЬ В ОДНОСТОРОННЬОМУ ПОРЯДКУ ПРИПИНИТИ БОЙОВІ ДІЇ ТА ВИВЕСТИ ВІЙСЬКА З ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ, НЕ ПРИХОДИТЬ НАВІТЬ ДО ТИХ ГРОМАДЯН РФ, ЯКІ ОСОБИСТО ПОТЕРПАЮТЬ ВІД ВІЙНИ. РОСІЯНИ НЕ МОЖУТЬ ПОЯСНИТИ МЕТИ «СПЕЦОПЕРАЦІЇ», СТРАЖДАЮТЬ ВІД ЗБРОЙНОЇ АГРЕСІЇ ПРОТИ УКРАЇНИ І СВАВОЛИ КРЕМЛІВСЬКОЇ ТА МІСЦЕВОЇ ВЛАДИ, ОДНАК ПРОДОВЖУЮТЬ ПІДТРИМУВАТИ ВІЙНУ, І ЇХ БИ ЦІЛКОМ ВЛАШТУВАЛО, ЯКБИ НА УКРАЇНЦІВ СКИНУЛИ «ПАРУ ЯДЕРНИХ РАКЕТ» ЗАДЛЯ ШВИДШОЇ РОСІЙСЬКОЇ ПЕРЕМОГИ.

Настрої росіян, які мешкають у селі нова таволжанка на белгородчині поблизу українського кордону, зафіксували медіа країни-окупанта. Прикметно, що навіть на умовах анонімності (прізвища у публікаціях не наводяться, а імена змінені) громадяни РФ не спромоглися визнати збройний напад росії на Україну злочинним і засудити війну.

Мешканці російського прикордоння готові невпинно говорити про свої страждання від бойових дій, але впритул не помічають горя, завданого росією та російською армією українцям. Так само вони не бажають визнати, що першопричиною всього, що з ними від-

бувається, є розв'язування їхньою країною несправедливої агресивної війни проти сусідньої держави.

Описані в публікаціях настрої російських обивателів з нової таволжанки якнайкраще свідчать про те, що підтримка війни проти України була і лишається в російському суспільстві масовою. Вона притаманна не лише маргінальним імперцям і не є проявом соціального конформізму – підлаштовування під схвалювану державою точку зору.

Значна частина (якщо не переважна більшість) громадян РФ підтримували напад на українців від самого

початку «спецоперації» і продовжують робити це надалі, навіть попри особисті страждання від війни. Ба більше, вони не приховують, що «розчарувались» у «спецоперації» винятково тому, що не перемогли швидко, все затягнулося, вони особисто постраждали від бойових дій і, головне, не отримали підтримки від російської влади.

Таке обмежене «розчарування» у «спецоперації» притаманне лише тим росіянам, хто на собі відчув малу частку того жаху, який пережили та продовжують щодня переживати українці. Неважко уявити, що ті громадяни РФ, які мешкають далеко від кордону з Україною та кого війна не зачепила особисто, не мають навіть того викривленого «розчарування», яке відчувають мешканці прикордонних областей.

Ба більше, як влада, так і співгромадяни постраждалих від бойових дій росіян прагнуть робити вигляд, що війни для них не існує. Вони не помічають не лише страждань українців – їм байдуже і до власних співвітчизників, які мають вирішувати свої проблеми якось самостійно, а отже, щоб не псувати загальної картини спокійного життядесь у белгороді чи москві.

Прикметно, що в публікації росіяни прямим текстом визнають, що російські військові, які обстрілюють через державний кордон українські села, ховаються за будинками мешканців російської нової таволжанки і женуть

військову техніку для вторгнення через державний кордон в Україну прямо-лицями їхнього села.

Незрозумілим лишається тільки, чому тоді місцеві мешканці продовжують підтримувати російських військових, розуміючи, що ті неприховано використовують власних співгромадян та їхні будинки як живий щит.

Таким само суперечливим лишається в них і ставлення до російської місцевої та центральної влади. З одного боку, мешканці нової таволжанки скаржаться на те, що губернатор белгородської області відмовляється запроваджувати на території області режим надзвичайного стану. З другого, вони ж схвально оцінюють його заклик повертатися у небезпечну зону, оскільки це бучімо свідчитиме про стійкість місцевих мешканців і не до-

зволить «ворогу», себто українцям, зловтішатися з їхніх страждань.

Як бачимо, несправедливий характер війни російської федерації проти України і десятки тисяч убитих українців громадян РФ не обходять. Їх цікавлять лише особисті, приватновласницькі, шкурні питання. Вони радо готові підтримувати агресію проти українців і надалі, якщо самі вони при цьому не постраждають.

Усе це нагадує сумний повчальний анекдот:

- Ходімо хохлів бити!
- А раптом вони нас?
- А нас-то за що?

Значна частина громадян РФ не приховують, що «розчарувались» у «спецоперації» винятково тому, що не перемогли швидко, все затягнулося, вони особисто постраждали від бойових дій і, головне, не отримали підтримки від російської влади

СИН КНЯЗЯ ГЮРГІ ДОЛГОРУКОГО І ДОЧКИ ПОЛОВЕЦЬКОГО ХАНА АЄПИ ОСЕНЄВИЧА БУВ НАЗВАНИЙ КИТАЄМ І УСПАДКУВАВ ВІД МАТЕРІ МОНГОЛОЇДНІ РИСИ ОБЛИЧЧЯ. ПІЗНІШЕ ОХРЕСТИВСЯ І ДІСТАВ ІМ'Я АНДРІЙ... АНДРІЙ БОГОЛЮБСЬКИЙ.

Отримавши змолоду «на горіхи» під час спроб узяти Луцьк, Чернігів і Рязань, люто зненавидів Русь. Після бою під Черніговом він ледь вижив, а з Рязані тікав у одному чоботі, тож не дивно, що Китай постійно переконував батька не воювати за Київ, а грабувати його. Незабаром Андрій власноруч пограбував Вишгород, викравши, зокрема, місцеву святиню – ікону Божої Матері Вишгородської, привезену із Константинополя.

У 1161 році Андрій, бажаючи прайти одноосібно, прогнав із князівства свою мачуху, грецьку царівну Ольгу, разом із її нащадками – своїми братами і племінниками. А також скасував віче, вигнавши разом із родичами й «передніх мужів» батька свого, тобто бояр.

Тож у XII столітті на Заліссі почав формуватися новий етнос зі своїм ок-

ремим суспільним ладом. Його політичною основою був антикиївський союз північних князів із половцями. В особі князя Андрія Боголюбського, який був авторитарним правителем із буйним нором, «великорос уперше ступив на історичну сцену».

1168 року Боголюбський спустошив сусіднє Полоцьке князівство, а 1169-го зібрав велике військо, командувачами якого були нащадки і свояки половецьких ханів, та рушив на Київ. 9 березня до Києва підступила і розпочала облогу велика північно-східна орда. На третій день нападникам вдалося захопити

місто, піддавши його нещадному терору та грабунку. Суздальці та половці «грабували два дні все місто. І не було помилювання ні-

кому і нізвідки: церкви горіли, християн вбивали, а інших в'язали, дружин вели в полон. І узяли вони майна багато, і церкви оголили від ікон, і книг, і риз, і дзвони з церков познімали... І був у Києві серед всіх людей стогін, і туга, і скорбота...» Як підсумував літописець, «суздальці так зруйнували у 1169 році Київ,

що татари не мали вже що руйнувати 1240 року».

Похід військ Андрія Боголюбського часто називають першим проявом московської агресії проти України. Загарбники не відчували жодної етнічної єдності з киянами. А знущаючись з авторитетного міста, столиці всієї Русі, «молодші» Рюриковичі компенсували власну малозначність у династичній ієрархії того часу.

Не напившись вдосталь крові в Києві, Андрій-Китай у 1170 році пішов походом на Новгород. Але новгородці перемогли суздальців та їхніх союзників і полонили так багато ворогів, що продавали їх за безцінь у Європу...

Взимку 1172 року хотів Боголюбський підкорити ще й Волзьку Булгарію, але його військо було знову переможене, цього разу булгарами.

Ці поразки призвели до того, що у 1173 році кияни відмовилися коритися північно-східному князю і постригли бороду його послу. Через цю зухвалість Боголюбський вкрай оскаженів і вирішив провчити киян, організувавши

каральну «спецоперацію». На Київ рушило військо під командуванням брата князя Всеволода Юрійовича, в якому були сили 11 князівств і половці.

У ніч на 19 грудня 1173 року під Вишгородом 50-тисячне військо північних і північно-східних князів було дощенту розгромлене. Грандіозний похід Андрія Боголюбського завершився настільки глибоким провалом, що князь втратив геть уся владу і вплив на Русі.

Через пів року після поразки під Вишгородом власні бояри порубали Андрія Боголюбського у його ж резиденції. Зневага до князя з боку залісців була така, що його труп три дні розкладався просто неба, поки московити грабували князівські хорони.

Андрію Боголюбському його вбивці відрубують руку. Радзивілівський літопис (XV ст.)

Андрій Боголюбський

- Син Гюргі Долгорукого, онук половецького хана. Успадкував від матері монголоїдні риси обличчя
- Вигнав до Візантії своїх зведених братів разом з їхньою матір'ю, бо хотів стати одноосібним правителем
- Перший мародер московії: власноруч викрав у храмі Бориса і Гліба у Вишгороді ікону Богородиці
- Назвав себе Боголюбським не через віру в Бога, а після жахливого сну про викрадену ікону
- Союзник ворогів Русі – половців. Для походу на Київ залучив князів, які були нащадками або свояками половецьких ханів
- Вважається «першим великоросом»: авторитарний правитель із буйним нором, який вирізнявся особливою жорстокістю
- За його наказом військові у Києві палили церкви, вбивали чоловіків, грабували монастирі, гвалтували і забирали в полон жінок
- Зруйнував Волзьку Булгарію, Полоцьке і Новгородське князівства, проте був переможений і булгарами, і новгородцями
- Вбитий власними боярами після ганебної поразки під Вишгородом
- Труп князя три дні розкладався просто неба, поки московити грабували його хорони. Мабуть, через це з 2020 року на росії вважають князя покровителем військ РХБ захисту

КРОСВОРД

1	2	3	4		5	6	7	
	8							
9					10			11
			12					
13	14	15			16	17	18	
	19				20			
21						22		23
24					25			
26					27		28	
	29		30		31			
32					33			34
			35					
36	37	38			39	40	41	
	42							
43					44			

За горизонталлю: 1. Остаточна чи умовна заборона, яку накладає верховна державна влада на рішення нижчого органу. 5. Контора, канцелярія якої-небудь фірми, підприємства, службове приміщення. 8. Лісовий південний птах ряду горобцеподібних, що живиться здебільшого квітковим нектаром. 9. Заплетене волосся. 10. Сукупність предметів, явищ, що мають спільні ознаки, однакові якості. 12.де-Жанейро. 13. Бойова броньована всюдихідна машина на гусеницях, озброєна гарматою та кулеметами. 16. Захворювання людини й тварин, що виникає внаслідок потрапляння й перебування в тканинах або порожнинах організму личинок мух і гедзів. 19. Дорогоцінний камінь – алмаз, штучно огранений і відшліфований. 21. 1+1. 22. Навісна палуба морського або річкового корабля. 24. Одна з двох нижніх

кінцівок людини. 25. Огорожа, сплетена із хмизу. 26. рос. авто. 28. Академія технологічних наук. 29. Штат у США. 32. Орган керування військами в частинах, з'єднаннях та об'єднаннях усіх видів збройних сил. 33. Ввічливе звертання до тестя, свекра. 35. Вигук, що виражає подив, здогад, пригадування. 36. Отвір або місце для проходу в середину приміщення і т. ін. 39. Безхвоста мавпа родини макак. 42. Про людину, яка, погоджуючись із співрозмовником чи підтверджуючи його слова, часто повторює «ага». 43. Бог Сонця – один з головних богів у давньоєгипетській релігії. 44. Тонка волокнина в організмі людини, хребетних та більшості безхребетних тварин, що відходить від головного або спинного мозку і є складовою частиною розгалуженої системи, яка управляє діяльністю організму.

За вертикаллю: 2. Стиль музики, що виник із Хардкор-панку. 3. Тонкі дошки. 4.... Володимирівна Романова (українська письменниця кінця XIX ст. – початку XX ст.). 5. Відчуття в'язкості в роті, а також неприємні больові відчуття на зубах від споживання чого-небудь кислого, терпкого. 6. Грубий заборонений прийом у грі, персональна помилка. 7. Титул японського імператора Го-Сакураматі. 9. ...д'Івуар (держава в західній Африці, що межує на півночі з Малі і Буркіна-Фасо, на сході з Ганою, на заході з Ліберією і Гвінеєю, на півдні омивається Гвінейською затокою). 11. Струнний щипковий музичний інструмент, поширений серед народів Закавказзя, Ірану, Афганістану та інших країн. 14. Юрист, що захищає обвинуваченого або веде якусь справу в суді, а також дає поради з правових питань. 15. Комплекс водоспадів, що відокремлює американський штат Нью-Йорк від канадської провінції Онтаріо. 17. Штат у США. 18. Свідчення про закінчення навчального закладу. 20. Одна із складових назв звуків, те ж саме, що Е або е. 21. Грунтна поверхня під водою. 23. Двадцять друга буква грузинської абетки. 27. Стара назва літери «а». 30. Місто на південному заході Нігерії. Адміністративний центр штата Ойо. 31. Вибірний або призначений ватажок козацького війська. 32. Місце з'єднання зшитих кусків тканини, шкіри і т. ін. 34. Місто в Японії, у префектурі Фукуй. 37. Зухвала, груба, нахабна людина. 38. Ярмо. 40. Здивування, незадоволення. 41. В релігії Стародавнього Єгипту – бог Сонця.

ВІДПОВІДІ ДО КРОСВОРДА:

За вертикаллю: 2. Емо. 3. Тес. 4. Дарка. 5. Оскома. 6. Фоп. 7. Іа. 9. Кот. 11. Саз. 14. Давокат. 15. Ніапара. 17. Індіана. 18. Агестар. 20. Мі. 21. Дно. 23. Кан. 27. Аз30. Іадагн. 31. Отамн. 32. Шов. 34. Оно. 37. Хан. 38. Іо. 40. Ане. 41. Іор.

За горизонталлю: 1. Вето. 5. Офіс. 8. Мердосор. 9. Коса. 10. Клас. 12. Пир. 13. Танк. 15. Маз. 19. Ділант. 21. Два. 22. Дяк. 24. Нора. 25. Ліса. 26. Ока. 28. Айн. 29. Арізона. 32. Штраб. 33. Тато. 35. Ара. 36. Вхл. 39. Маро. 42. Аракоп. 43. Амон. 44. Нерв.

Якщо змішати наші синьо-жовті кольори – виjde зелений. Колір розуму, надії та нового життя. Змішайте російський трикопору, і виjde гімно. Все просто...

- ☺☺☺
- Купіть амулет, який приносить гроші!
- Звідки приносить?
- Ви ще спитайте кому...

☺☺☺
А ви помітили, що приказка «Щось у лісі здохло» – заграла новими барвами?

☺☺☺
Не хочу хвалитися, але Біл Гейтс і я сумарно маємо 102 мільярди доларів і 426 гривень.

- ☺☺☺
- Ти їх бачиш?
- Так.
- Їх багато?
- Та ні, не багато, десь пів ленти...

☺☺☺
Всі знають, що щастя не в грошах, але всі хочуть перекопнатиcя в цьому особисто.

☺☺☺
Ми, українці, гостинні люди! Які гості, такі й гостинці!

- ☺☺☺
- Йдемо в сауно!
- Мені не можна...
- Чому? Тиск чи дружина?
- Тиск з боку дружини!

☺☺☺
Єдине російське, від чого Україні не варто відмовлятися – це репарації.

Це ж треба так точно себе ідентифікувати! На військовій техніці росії в Україні є буква «Z». Це щоб вже ніхто не сумнівався, що зомбі йдуть!

- ☺☺☺
- Що буде, якщо крокодил з'їсть шойгу?
- Крокодил тиждень буде срати медалями!

☺☺☺
Після того, як цигани дізналися, що в танку 1000 коней, його вже не можна було врятувати.

☺☺☺
Якщо рашисти підуть на Одесу, то в нас теж буде мертве море...

☺☺☺
Переваги комендантської години: не потрібно нятякати гостям, коли йти додому.

☺☺☺
Новий день, нові назви орди: «окупадло» і «мудятли».

☺☺☺
Як хочеться простого жіночого щасття! Зробити вії, вбити путіна, спалити москву і поїхати в Крим на море.

☺☺☺
– Пані! Яка мета вашої поїздки до іншої області?

- Відвідування коханця...
- Наразі війна! Залишайтеся, будь ласка, вдома! До вас приїде волонтер!

☺☺☺
У росії назвали причину неефективності Javelin в Україні: немає жодного відгуку від тих, в кого попала ракета Javelin.

Карикатури Олександра Кустовського

